

У Новоме Саду 20. августа 1889.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10. — 5. — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду. Рукописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Kamenic, (Srem) Syrmien). — Претплата и све што се тиче администрације шиље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду, из Србије књижари Валожића Београд и Ниш. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда.

ШТА ЈЕ ЧИВА САВЕТОВАО ПРИНЦУ КОБУРГУ.

У Бугарској, у Софији
У сред Сретца од вајкада
Има једно шеталиште
Сад се зове променада.

Туд се шет'о и Батенберг
Пре неколко дугих лета,
Вежбао се у шетању
Пре нег што ће да отшета.

Туда сада и принц Кобург
После подне променира;
Што га гледе разним оком,
То га ништа не женира.

И ономад шета, шета, —
Но ка' да је нешто љут;
Ако није љут, оно је
Поприлично забринут.

Забринут је, то би могло
И детенце познат' свако;
А које га бриге море
Погодит' је и то лако.

Но то неби било вредно
Бележити у „Стармали“,
Да се није ту десио
Један Чива жустар, мали.

По тој истој променеди лепој,
По њој шврља и тај мали Чива,
А тај Чива, ка' што ће се видет',
Тај је Чива срца милостива.

Још и друго неко својство има
Овај Чива, који туда шврља,
А то својство могло би с' описат'
Једном речи, а та реч је „крља“.
Штехер меће, па га опет скида,
Разне позе бира и варира.
Застајкива, шмрка и кашљуца
И Кобурга енергиш фиксира.

То се принцу већем додијало
И његово ј' височанство стало,
Чиви вели: Ви би нешто хтели,
Изволите, реците, зборите!

Чива збори, — а то ј' вредно чути:
„Eu're Hochheit, ви сте забринут! —
Хм! Бугарска ј' леп реалитет, — —
Ал је данас врло чудан свет.
Човек с' нађе у ненадној кризи,
Па му добро из шака исклизи.
Тако ј' време; судба наша шара, —
То човеку многе бриге ствара. . . .“

Јест', тако је — Кобург одговара.

„Није добро, што то тако бива“,
Продужује Чива.
„Али судбу ваља мало стегнут',
И уз своју руду је упрегнут'.
Eu're Hochheit, ја ћу вама дат'
Einen guten Rath.
Ви не треба дуго да с' мислите,
Треба да се што пре ожените;

Јер без жене стрмо иде кшефт.
Ожените л' с', спашени сте тиме —

Како? —

„Тако. Ви Бугарску брзо
Препишите на женино име,
Ту сам ноту и ја мор'о свират',
Кад сам лави хтео банкротират'.

— л —

„Чујете ли?“

„Чујете ли ви, српски родитељи?!“ (Бум!)

„Чујете ли ви, српски добротвори, фундатори,
Саво Вуковићу и др.?“ (Бумбалатабум!)

Ћуте, — сигурно не чују.

Чујеш ли ти, високо маџарско министарство?
(То питање, до душе, није стављено, — али високо
министарство ипак ће бити тако добро, пак ће чути.)

А шта би се то као могло чути?

Не знам; ја доле непотписани био сам ономад
на Клиси и чуо сам само да онде српска деца плачу.

Ваљда су читали „да српско друштво у Новоме
Саду стоји на прагу велике опасности.“

То неће бити; јер мала деца ни на Клиси још
нису дозрела до какве страсне уви- или неуви-*жав-*
ности. Они, патицирци, плачу, што им неко одводи
драгу учитељицу, која им је постала мила као друга
мајка, па сад мисле, да се удала, па ће сад имати
своје рођеније деце, а њих ће заборавити. Деца ка'
деца. Али дубоко уздишу и дечији родитељи: није
њима до тога, што је њихова учитељица имала „ерло

добру“ сведоцбу, те је тиме пред очима „Браниковог“
извештача постала „најлошија“, — него им је што су
осетили за њена кратка учитељевања неки свежи на-
предни ваздух у својој школи, — а и стручни људи
веле, да је ова учитељица показала неочекиван успех;
па сад та опробана снага одлази у Н. Сад, да је он-
да српски лист дочека са титулом „најлошија“.

Чујеш ли ти Песталоцијо, чујеш ли Бабо Нато-
шевићу! ако чујете реците нам шта вреди више, или
опробана практична извршеност, или одлична сведоцба,
која више пута уме да нас љуто омахне.

Чујете ли ви, младе учитељице наше, које нисте
стекле одличне сведоцбе, чујете ли да се трудом и
савесношћу може накнадити, што у сведоцби можда
и неправично мањка, па да се тај труд и та савес-
ност награђују, — чујете ли то, па хоће ли вас тај
пример поразити, или ће вас окрепити и подстаћи!

Чујете ли ви, драге сестрице, које сте имале
китњасте сведоцбе од гђе Милићеве, чујете ли да
је сад опет упражњено место на Клиси, а са Класе
да се тако лако долази и на веће штације, чујете ли
и је ли вам криво ако и ви постепено пођете са ма-
њега на више?

Чујете ли ви Херувими и Серафими, да је
српско друштво, не због чега другог, већ за то „на
прагу велике опасности,“ што су Позосађини изабрали
добру и опробану учитељицу? и реците нам, зар Срби
не уму писати без жучи и огорчености, и ако је коме
српском листу који избор неправ, зар се извештај о
томе мора поверити баш брату неизбране учитељце,
који у болу своме не уме да се модерира, већ гугајућ'
сузе своје сипа жуч и јед на све, што му у том
пароксизму на очи изађе.

ШОДЛИСТАК.

Први пут у лову.

(Пола шале, пола збиље)

(прича Др. КАЗБУЛВУЦ.)

Господин Милан није, до душе, био бог зна какав
ловџија, али је знао о лову тако много и тако *истинито*
причати, да би сваки могао уверен бити, е он зна осим
свога лепог српског говора још и „*Jägerlatein*.“

Господин Андра опет беше страстан ловац. Волио
је истина и „*пштоме*“ залагаје, али ако је само време
дошло лову, онда га ни печено прасе не би могло задр-
жати код куће (особито ако није било за њега печено).

Господин Милош био је старешина ова два госпо-
дина, што му се већ и на гојазном трбуху видети могло;
а сва тројица припадаху оној врсти чиновништва, од кога
зазире и трговац и путник, јер ова господа имају непо-
пуларан обичај, да *турају свој нос у све и сва!*

Моја маленкост пак имала је срећу са више реченом
господом на једној станици неколико годинаца заједнички
и братински проживети, и ево ме данас, да вам по неку
цртицу из тога мога живовања опишем. Кога буде зани-
мала, тај ће је са задовољством прочитати, а кога не буде
интересовала, тај нека је са незадовољством — прочита.

У нашој *малој* колонији нису се могле *велике* ствари
догађати, те тако прелазим преко нашег тадашњег днев-
ног реда, који се састојао из *мило ради а дести беско-*
сличарења, те хоћу да вам причам, како сам и ја, једаред
у моме веку, први пут, а верујте и последњи пут, —
ишао у лов на — *лисице!*

Беше мала ада изнад места, у коме смо живели, а
на тој ади пасло стадо, а у тог стада било млека, а у
нас четворо било глади, еле често смо обилазили овчара
и његово стадо. — Знате, онако на брзо сварено млеко,
па хлебца надробљен унутра, па за тим млаца сира са
луком и који гутљај мученице, — хе, да се то већ живо-
тарити! — Једног јутра поранио дечко овчарез, да јави
вашем Нимроду, г. Андри, е је видео лисицу, како се
кроз шибље провлачи.

Госп. Андра сав се узверио! Зеци, патку, шљуку и
по неку препелицу донео је често кући, али лисицу,
помислите само: лисицу!! — — Брже боље алармира
дебелог г. Милоша, и друга г. Милана па и мене, те у
брзо нареди као неку врсту хајке.

Ја сам чешће са њима одлазио до оближње шумице,
кад су на зечеве ишли, али док су се они (па и сам де-
бели г. Милош) преко врљика и кукурузовињака мотали
за каквим брзоногим зеканом, ја сам рахатно у најдебљем
хладу лешкао, и премишљао: како могу људи здрави —
паветни, да се утркују са зецом?!

Чујеш ли ти, мајко божија и сви свеци, да појед иви општинари своје земље смеду и у малим парцелама изнајмљивати, а кад то општина учини, онда смо „на прагу велике опасности,“ ма да се тиме помогло и појединим сиромашнијим грађанима и општина добила већу хасну него икоје пређашње године.

Чујете ли јупитеру громовнице, што су свештеници у Н. Саду усудили радовати се, што је избрата добра и опробана учитељица, па сад је у реду да насрћемо и на те свештенике, које смо ономад сложво изабрали, и који су се до сада најпримерније владали.

Чујете ли ви седмера небеса, да се старина Јефтић усудио имати своје уверење, па сад треба забравити, шта је тај човек кроз дуге године радио у бесплатној служби вародној, него ваља у дубокој старости његовој замахивати на њега са жигом непоштења.

Чујеш ли ти, „Стармали“, и ако чујеш зар смеш још ћутати? — — —*) Један неутралац.

*) Чујем, — и за то примам овај чланак без измене, догде, ал даље не. Него чујете ли ви, „Заставаши“, и ви сте примили велику одговорност на себе, допунили сте општину са члановима, о којима тек морамо да питамо „ко је тај, — или овај?“ Сад се држите, јер праштања нема. Покаже ли се да вам је избор добар, онда вам скочише аџије, буде ли гиксера — тешко си га вама. Једно вам могу рећи унапред да сте фалили. Ви се извиђујете да за то нисте бирали неке дојаџиње општинаре, што ти радо седе код куће а у општину не долазе. А где вам је била памет да извесете предлог, да од сада буде не само активних него и почасни општинара, па онда да сте све оне, који вољу и седити код куће и звати се општинарима, те да сте изабрали за почасне општинаре, па мирна Бачка, сита и коза, спасен и купус.

Стармали.

И данас нисам заостао. Одосмо сви заједно на аду, и кад г. Андра расподели, где ће који од њих са пушком стојати, упрли и мени неку грдну тољагу, и постави ме у крај пута, са налогом, ако би лисица овуда пројурила, да је повитлам оном тољагом тамо к њима. Добро, то сам разумео, али кад се они већ подаље наместише, почеше мени по глави разне мисли врсти. . . Ако та лисица случајно баш на мене насрне? . . . Па ако ме својим општрим зубима закачи? . . . „Хе—хеј!“ развичем се ја.

„Не, шта је?“ упита ме г. Андра иза неког подаљег дбуна.

„— Је ли, баћа Андро, а хоће ли лисица и да уједе?“

„Иди с богом страшивицо“, — одговори чак г. Милан из другог краја, — „та ваљда ће се она од тебе и од твоје батине пре поплашити, него ти од ње. Кад сам ја оно лане на курјака“ — — —

И ја бих сад по пететотинити пут чуо причу о курјаку, кога је г. Милан *хтео* убити, да ми не сијну кроз главу друга мисао :

„Наопако!! Ја овде стојим између њи тројице, т. ј. између три ватре, па ако који опали, па таман мене — „Хе—хеј!“ разјаних ја вилице, што боље могу.

— „Та који ти је враг?“ — сад ће дебели г. Милош рећи, — „и ти си ми за лов! Па ти ћеш расплашити и чворке, а немоли лукаву лију! Шта ћеш сад опет?“ —

Ђира. Сад се у листовима наше браће Хрвата живо претреса питање, које смо ми срећно прекужили, — питање о фонетици.

Спира. Па нека иде природним током. Ал кад си о томе повео реч, знаш ли ти којем нашем калуђеру иде највише у прилог писање фонетично.

Ђира. Не знам.

Спира. Г. Емилијану Радићу. Јер знаш, о њему се говори да је „светски“ човек (т. ј. човек од света), па кад се то напише по правилу фонетике, онда ће се написати да је „сведџи“ човек, и онда многи могу помислити да се влада он по сведима.

П у с л и ц е.

☩. Нисмо посвећени у тајне одношаје Србије према Бугарској, али то знамо, да принц Кобург није миро помазан.

☪. Помазати, — ако је само до тога стало, и ако то жели, могу га најскорија времена, не само миром, него и ратом.

☫. Ал Бугари ваљда за љубав шаптачу своје неће тражити рата са суседима, пре ће рећи ратом с непризнатом кнезу свом.

И тек кад ме сви тројица уверише да њихове цеви нису наперене на моју страну, умирих се мало.

Сад заћутасмо. Г. Андра писну ситно кроз његову ловачку свираљку, у знак, да је нешто опазид и да мирујемо. . . У мени се срце узверило, па лупа, боже, лупа, да би га чак и она лисица чути могла. Враг би ме знао, шта ми је било, али сам оном батином тако измахнуо, и тако се раскорачио, да би вола убити могао кад би онуда пројурио. — — —

У један пут са г. Андрине стране чу се громогласно: *дан!!!* а у тај мах лисица закефћа као какво штене: *ијау — ијау — ијау!!!* Поче се онај шумњар иза моји леђа кршити, јаук се мени приближи, а у тај мах ја — — шта мислите? . . . Ко ме год познаје, неће ми чисто веровати, али на моју част тврдим, да *није трајало ни 2 минута*, а ја сам вам био у врх *оне дивље крушке*, што је уз мене стајала! . . .

Како сам се на њу испео, кад сам се тамо створио, то и сам неznam, али доста вам тога, да би и најбољи акробат могао од мене онда научити, како се *брзо пење!*

Са мога „високог положаја“ видех само још то, да неко божије створење, које је наличило на велику жуту кују овчарску, али које је свакојако било та јадна лисица, протрча испод мене сва крвава, и тек подаље од моје високе „ложе“ опружи се, и испусти своју невину душу. . .

Међутим су сва три ловца дојурила била за оном

△. Даклем Шмауца су преместили и то онамо, где никад не долази српско нар. позориште. Сад дај боже српском нар. позоришту, де год дође да нигде не нађе ни Шмауца ни Шмаучића.

§. Већ и Цигани хипнотизирају, и тако газда лепо гледи како му односе из дућана еспац, а он ни увом да макне.

□. Неки сумњају да су и наши жандари каткад хипнотизирани (али само онда кад се не тиче путовања у Раваници).

δ. А шта велите, да нису можда хипнотизирани и наши посланици на угарском сабору. Односи се њима на очима наше криво стечено право, а они ни увом да макну.

— Ал ко је здраво живе нарави, на тога хипноза не дејствује. За то ваљда и нашу неслогу неће моћи никад нико хипнотизирати, до год је века, света и — новинара.

Досетке, наивности и др. из дечијег света.

Мати (госту, при ручку). Изволите, господине, још једно парче савијаче.

Гост. Хвала, госпо, већ сам два парчета појео, па —

Милан (синчић домаћин). Није истина, мама, он је већ четири парчета појео.

циком, и по кривом трагу дошли и до мога места, али кад мене ту не нађоше, почеше ме викати: хеј, море, где си? — Па кад већ г. Милош рече, да сам ваљда за лисицом отрчао, не имадох куда, него им се јавих мало поетидан са „мога високог места“ . . .

Грохотан смеј сљедова томе, а мене сад тек зној спонаде: како ћу доле? . . . Смешна посла, заиста! Другима се тешко *успундрати уз дрво*, а ја тако рећи, *узлетео горе*, а ево сад сав изгребен и поцепан тешко дођох на земљу. . . . Кажем им, да сам видео лисицу, како је баш благословила овај лажни свет и преселила се у рајско насеље (*одломак за лисице*) те тако хајд' сви тамо. — Потражим моју *обрану*, моју *моторугу*, и нађем је чак у *другом шишњару* (тако сам је љубазно хитнуо од себе, кад сам опробао своју гимнастичку вештину!) — — —

Кукавна жртва моје ловачке смелости опружила све четири од себе.

Госп. Андра први је био код ње, и за чудо ми беше, не чух му веселог усклика, него се човек чисто пресомити, скиде капу са главе, обриса зној са чела, па се само *почеша за увом*.

Госп. Милан дође ближе, па тек само рече: хм, хм, хм! . . .

А госп. Милош повика: „ао, Андро, да од бога нађеш“ . . .

Ја немадох шта рећи, јер најпосле ја и нисам *јагер*,

Малој Милици никако то није било схватљиво да су анђели голи, да немају баш никаква одела.

— Је ли, мама, па где они држе „шнуфтикле?“

Ј. Воцин-Мањин.

Мати, при доручку, донесе деци млека, а да се не би свађала деца, каже сваком које је чија чаша. Тако је и Ленки рекла: ево, Ленка, ово је твоје млеко.

Ленка опази да је у њено млеко упала мува, па брзо запита: Је ли и мува моја?

С л о г а.

„Слогом расту мале ствари“ —

Пословица вели.

Ал нек расту и велике

То ми срце жели.

Н. Н.

Побратио се.

Ономад се једном господину десио мали малер. Враћајући се ноћу по мраку пешке из оближњег села, где је био у гостима, ишао је низ брдо, а ту је неко пустио своја два магарца да пасу; а обадва је везао уже-том, али на широко. Сваки магарац ишао је на своју страну па се тако уже између њих затегнуло, а господин наивавши на то затегнуто уже, он је за цело мислио да га какви ноћни угурсузи на уж хватају, за то из свег грла повика: „Немојте браћо, нисам вам ништа скривео!“

Кад је после боље загледао и видео с киме има посла, рећи ће: „добро је што смо се побратили, јер' и ја сам прави магарац.“

Ноч' Сава.

ја само имам да *браним положј*, и да *натерам* дивљач на *бегство*, али да сам знао, да та лисица подпуно личи, на чича Грину кују, не бих вала ни ја, морао толики страх претрпнати!

„Па шта ћемо сад?“ пита подсмешљиво г. Милан, а сиром г. Андра не вели још ни једне, *само се чешка!*

У тај мах зачу се дрека овчарева: „срамота! грехота! моју добру, моју сироту кују, мог најбољег чувара! Ја ћу боме тужити суду!“

Бадава су га ловци умиривали, бадава је г. Андра уверавао, да му се тако шта још *никада до сад није десило*, да је несретна куја баш испред њега преко једног пања *главу своју промолила*, па како је *жуте боје*, то је он у оној журби опалио у тој *мисли*, да је заиста права *лисица*, и т. д. и т. д.

Конац ове ловачке епизоде био је: да смо ми сви, и ловци и ја надри-ловац по неколико гроша човеку дали, да справи за мниму лисицу пристојан погреб. . . . .

Ја вам од тога доба нигда више не идох у лов! Не морам ја баш бити у свакој чорби мирођија! Зар није тако?! А ако хоћу да се нагледам лисица, наћи ћу их довољно и у моме селу.

Др. Казбулбуц.

Грађа за нову енциклопедију.

*Неазбучним редом или азбучним нередом.***Потурица** = шпанска трска (а може послужити и ма који други штап).**Изобиље** = кад се коњ увуче у башту па по-фука купус, грашак, першун и т. д.**Чивилук** = опомена домаћину, кад има Чивутина госта, јер Чива радо једе лук.**Колотер**. Жандар, који би волео да се и у српској порти само чардаш игра.**Топлица** = нос.**Панзија** = последњи залогај, на који сваки пан, и сам жупан зија.**Нераст** = свако дрво, које није раст.**Милион** = мрав.**Анђелија** = жена, која уме да буде каткад Анђео а каткад лија.**Контумација** = кад Маца добије конту.**Полифем** = муж, који своју жену Фему уме да полије шаком по леђима.

О једном уреднику.

Зар то није чудно?

Он је, нема сумње

Главе усијане, —

А у своме листу

Доноси нам чланке

Само подгријане.

Др. Казбулбуц.

Шуцљи лешњици.

Густови су разни. Ја на пример већма волем зеца пацованог него пацова зецованог, — (и тиме се разликујем од Хинеза).

Богати су људи већином радикалци, кад им невољник пружи длан, најбрже га обдаре саветом: „Иди ради!“

Да је вера мало еластичнија не би било толико вероломства.

Прва је љубав већ и за то знаменита, што је искуством доказано, да ко није љубио први пут тај не зна шта је читав низ даљих љубави.

Кад се младо, лепо женскиње на нас насмеши, то треба да сматрамо као неки поклон. Али осмејак њихов не иде у ред оних поклона „којима се зуби не гледају“. Ту треба баш зубе гледати, јер су зацело лепо (иначе се не би смешила).

Ко туђе мисли краде, нека се ни мало не боји, да ће — његове мисли ко украси.

Срећа је препредени хуљов: вијаш је, она бежи, а кад се највећма захукаш, она чучне, а ти је прескочиш.

Удовица може бити најлепша, најпоштенија, најстидљивија, најскромнија, пуна осећања, ал зато ипак остаје удовица — до год се не уда.

Кад се у којем друштву само један нађе, који воли свађу, свађа је готова, ал ако је сви вољу — онда знај да су то Срби.

Манарно Манарди.

Од ваздуха...

Од ваздуха, збиља,

Живети се не да, —

То већ давно знамо.

Али тако исто

Живити се не да

Од ваздуха само.

Превео

Др. Казбулбуц.

Из наше торбице.

А. Моја је жена здраво љута.

Б. Не може бити.

А. Немој ти судити по њеном благом лицу. Она је прави рис.

Б. Не може бити.

А. Та шта не може бити!!? — кад ме је и јутрос избрила.

Учитељ. Ајде ми сад ти, Влајко, спрежи глагол „пити“.

Влајко. Ја пијем, ти пијеш, он пије; ми пијемо, ви пијете, они пиједу —

Учитељ. Холт, стани. Ти си казао „пиједу“; питам ја вас, децо, је ли то добро речено.

Један мали дебељко. Јесте.

Учитељ. А по чему да је то добро речено?!

Исти дебељко. По томе, што људи кад пију
овда и једу.

А. Ви сте удовица, ако смем питати?

Б. На служби.

А. А јесте ли већ давно удовица?

Б. Има већ стоосамдесетидва дана.

А. Хм! мора да вам тешко пада удовање, кад тако тачно бројите дане.

Б. Не би ми тако тешко било, да је мој покојни жив, — онда би то време поделили; ал овако је зло.

А. А за што бројите дане?

Б. Знате, чисто ми је лакше кад ме ко запита, па волим да и други знају.

ПЕШТАНСКЕ БУДИМЛИЈАДЕ.

I.

У Будиму граду
чудна чуда кажу:
многе бање вруће
свету да помажу.

То и мене нагна
да потражим лека,
макар да сам преш'о
и трећину века.

Живот свако воли,
и ко горе живи,
(био он у *Босни*
ил' био у *Киви*).

С тога и ја одох,
до Будима града,
са надежом вељом . . . .
(еј, да није нада!!)

Па како сам пров'о,
међу браћом горе,
да и ви дознате,
неће бити с'горе'.

Ал' стрплење молим,
да се редом каже,
којој *ббљи* може,
Пешта да помаже.

А *Будимску воду*,
ту већ ваљда знате?! . .
Е, па о њој суда
мога не требате!

II.

Најпре тражих савет
у лекара стари,
(стомак ми се *ћуди*,
натезе кад *вари*).

Рекоше ми једни:
да се махнем *меса*,
па да липам *чорбу*,
од различних смеса.

Други опет веле:
само *месо* једи,
од чораба празних,
стомак се повреди.

Шта је каз'о за тим
четврти и пети? . . .
(да послушах редом,
мор'о би умрети).

А ја ето живим
ка' што видиш, роде,
пијућ' често вино
а *порече* воде . . . .

Што се *јела* тиче,
ту их слушам *скупа*,
пре печења добра,
прохте ми се супа.

У тајну завирит'
лекарима не дам, —
а они ме хвале
да добро изгледам.

III.

„*Централ-банхоф*.“
„*Централбанхоф*“ у Пешти је
зграда *красна*,
да се дигне требала је
кеса *масна*,
с тога ваљда на прочељу
кип и стоји,
како *Маџар* један чили,
новце броји.
То је лепо, и тај кип баш
смисла има,
да нам каже: ту и твога
зноја има!
Само једно замерити,
морам њима,
нашој браћи *Пештанцима*,
Маџарима,
место једног овог кипа,
што се види,
треба да су још и други
у тој глиди;
Србин, Румун, Словак, Немац,
сваки даде,
да се дижу у сред *Пеште*
дивне зграде,
па кад „*Маџар*“ спомен доби,
'вака кроја,
да покаже свету труде
свога зноја,
зашто ту бар *правна права*
нема сваки? . . . . .
кад *плаћемо*, ту смо барем
сви једнаки?! . . .

IV.

„*Град*.“ — „*Двор*.“
„*Драгсајлбан*“ те часом испне
из обичног низа,
па те дигне тамо горе,
до *кравевог* вуса;
ту је негда било боја,
боја здраво љута,

многа ј' крвца, српска крвца
овдена просута.
Ту спомених *хладан* стоји
као *хладна* стена,
ту је пуно урезано
србинских имена;
Бог би знао шта *премишљаш*
ту тако стојећи,
а и горку сузу пустиш
имена бројећи.

„Зашто сузиш?“ пита неко,
ја мало поћута,
п'онда рекох: „*прашина* ми
у очи засута“.

V.

„*Лукас бад*.“
Купатило „*светог Луке*“
име ј' једне бање старе,
ал са новом зградом данас
старо име много кваре.
Ту је некад извор био,
што је многу бољу сатр'о,
али данас, веле да се
овај извор сасвим затр'о,
па *вештачки* праве *блато*,
што је негда дошло само,
да са њиме *ревму*, *назоб*,
перући се, *отерамо*,
данас од тог лека нећеш
осетити стару снагу.
Болест оста, само новац —
он и данас оде к врагу!

VI

„*Маргита*.“
Ал' је *красно* на острву
Маргарети!
Мисао ти *нехотице*
даље лети:
да л' у рају *лепше* још је
Боже *свети*? . . . .
Купатила *скупоцених*
овде има,
у оваким *сласт* је живет
просторима,
које *кесе* то поднесу,
благо њима! . . . . .
Цвећа пуно, — куда *крочиш*,
мирис сами,
тамо опет *музика* те
к себи *мами*,
док из *цепа* све ти *паре*
не *измами*!
(*Пролужиће се*.)

Др. Казбулбуц.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Он: Замислите госпођице, сневам ја ноћас, да смо се венчали . . .

Она: Е па дешава се, да човек по декад и по воју лудорију снева.

Ипак нешто.

Трговац: Дакле збиља ви нећете за мене да поћете госпођице?

Она: Нећу, јер сам се већ другом обећала.

Трговац: Па пазарите барем све што ће вам око опреме за удају требати код мене, и то је нешто.

А. Зашто иде наша попадија и ове године у купатило, од какве несносне болести би хтела да се опрости?

Б. Хтела би њене три кћери да разуда, па држи да је купатило најзгодније место за то.

Једног јутра закуца један веритељ на забрављени врати свога дужника, на што онај изнутра запита: ко то лупа?

Један веритељ одговори овај.

Па у шта верујеш?

Да ћу данас добити мој новац!

Иди молим те, то је сујеверство.

У једном медицинском листу била је ова белешка: Операција на подпуно наше задовољство сретно извршена. После осам дана умр'о болесник.

Један ратар је готово сву своју сермију утрошио на свога јединца, што је желео да му син буде господин човек; па кад је видео да син не учи и да од њега неће ништа бити, уздан'о је једног дана и рек'о: ох боже, колико сам крава на овог једног вола утрошио.

Реците ми г, докторе, дал' има изгледа да ће моја жена оздравити?

Др. То стоји до тога, ако неумре?

Из малог света.

Љубица ће једног дана запитати своју матер: је ли мати, дал' би ми били и онда род да те тата није узео за жену?

Мати: Децо, морам вам на жалост признати, да сам јако незадовољна с' вама.

Мала Перса: То нам је врло жао мати — јер ми смо с тобом здраво задовољни.

ИНКОГНИТО.

Жандар: Молим за ваш пасош.

Лупеж: Којешта, ја путујем инкогнито!

Куварка и трговачки помоћник.

За чудо господар Јефто, да су вам руке данас тако чисте, од куда то долази?

Калфа: То долази отуда, што сам данас пет чабрица сира морао да рукама изгњечим и сложим.

Један глумац који је отишао на гостовање једном друштву, буде од публике са страшном лармом и звиждањем нападнут; али то њему није сметало да се врати и да ово рекне: господо! ја сам до сада знао, да се магарци само деру, а сад сам се уверио, да знају и звиждати.

* * *

У једном месту набавила је црквена општина нова мртвачка кола, па је услед тога овакав позив на грађанство издала: умољавају се штов. грађани, да ново набављена мртвачка кола више употребљују нег до јако!

* * *

Море клипане, ти још и сада спаваш, а сунце се већ пре два сахата родило, рећи ће један обућар своје шегри.

Па шта му могу ја, кад се сунце два сата пре дана родило, одговори безазлени шегра.

Новије књиге и листови

послате уредништву на приказ.

Мала Споменица са 500-годишње славе у Крушевцу и миропомоцања краља Александра у Жичи. (Са више слика). Написао А. Пајевић. (Цео чист приход књиге намењен је фонду дра Ђ. Налашевића за удове и сирочад учитељску). У Н. Саду 1889. Издање и штампа А. Пајевића. Цена 50 новч. или 1 дин.

Ethnologische Mittheilungen aus Ungarn I. Jahrgang III. Heft. Redigirt und herausgegeben von Dr. Anton Herrmann. Budapest: 1889. Buchdruckerei Victor Hornyansky. Preis des I. Jahrganges (1887—89. — 30—35 Bogen) 5 fl.

Општи земљопис за најстар. разр. нар. школе. Са особитим обзиром на Аустро-Угарску монархију. (Греће прегледано и поправљ. издање. Саставио Јов. Благојевић учит. У Сомбору 1890. Издање књижаре М. Каракашевића. Цена 36 новч. или 80 пара дин.

Летопис Матице Српске. Уређује А. Хаџић. Књига 158. (1889. свеска друга). У Н. Саду 1889. Српска штампа. др. Свет. Милетића. Цена 70 новч.

Песме Војисл. Ј. Илића. Београд 1889. Штампано у штампарији краљевине Србије. Цена 1.50 пара дин.

Бранич Српског језика. У славу г. Љубе Стојановића. Од Јов. Живановића. (Одштампано из „Кола“). У Београду 1889. у штампар. краљ. Србије. Цена (?)

Досије. Излази у Београду недељом. Власник и одг. уредн. Милан Биљчевић. Цена 12 дин. на год. за Србију а за иноземство 16 дин.

Преображај школе и наставе. (Сувремена погрѣба). Написао Васа Пелагић. Београд 1889. Штампарија народне радик. странке. Цена 50 дин. пара или 25 новч.

Рад и именик „Матице Српске“ год. 1888. (Рад главне скупштине, имена чланова и приложника, почасни чланови, чланова књижевног одељења, повереници и именик „Матице Српске“). У Новоме Саду. Српска штампа-рија дра. Светозара Милетића 1889.

КЊИЖЕВНЕ ВЕСТИ.

ЦЕЛОКУПНА ДЕЛА

ЉУБОМИРА П. НЕНАДОВИЋА

дванаест књига

могу се добити у штампарији А. Пајевића
најнижом ценом за 4 фор.

НОВА КЊИГА

Сад је баш изишла из штампе

МАЛА СПОМЕНИЦА

СА ПЕТСТОГОДИШЊЕ СЛАВЕ ВИДОВДАНСКЕ
У КРУШЕВЦУ

И

миропомазања краља Александра у Жичи

(СА ВИШЕ СЛИКА)

написао

А. Пајевић.

Цео чист приход ове књиге намењен је фонду дра Ђорђа
Натошевића, за удове и сирочад учитељску.Књига износи једанаест штампаних табака, ма-
ле француске 8-не, а штампана је на лепој,
глаткој хартији, према чему јој је одређена врло
умерена цена 50 новчића или 1 динар.

Шта има у овој књизи:

I. Садржина: 1. Од Београда до Крушевца. 2. Крушевац уочи Видов-дана 1889. 3. Крушевац на Видов-дан 1889. 4. Крушевац, 16. јуна 1889. 5. Из Крушевца у Краљево. 6. Из Краљева у манастир Студеницу. 7. Миропомазање краља Александра I. у Жичи седмовратној. 8. Манастир Жича у краљевини Србији. 9. Из Краљева у Крагујевац. 10. Неколико часова у Крагујевцу.

II. Сlike: Насловна слика: Александар I. миропомазани краљ Србије. 1. Кула Тодора од Сталаћа. 2. Црква Лазарица у Крушевцу. 3. Рушевине кнез-Лазарева града у Крушевцу. 4. Варош Крушевац. 5. Манастир Љубостиње. 6. Развалине града Маглича. 7. Манастир Студеница. 8. Манастира Студенице украс на надврату север. врата. 9. Манастира Студенице украси стубаца јужних врата. 10. Манастира Студенице скулптуре са источне стране цркве. 11. Жича седмовратна. 12. Нова црква у Крагујевцу. 13. Гимназија у Крагујевцу.

Српским књижарима и растуривачима књига, дајемо 25% попушта од горње цене и молимо их, да се наручбинама својим што скорије нама обраћају.

У Новоме Саду 28. Јула 1889.

Издавалац-штампарија А. Пајевића.

Ради племените цели, на коју иде цео чист приход ове књижице, молимо српско-хрватска уредништва политичних и књижевних листова, да овај оглас прештампати изволе.

Из моје штампарије изишао је ових дана

БУКВАР

ЗА СРПСКЕ ОСНОВНЕ ШКОЛЕ,

који је саставио покојни др. Ђ. Натошевић.
Ово је садтреће поправљено и прерађено издање,
а цена је, као и пређашњем 16 нов. а. вр.

Од стране учитеља чињене су на пређашње друго издање неки приговори. Ми смо све оправдане приговоре узели у обзир при овом трећем издању, на коме су суделовали у томе најстручнији данашњи људи, те смо добили уверење од многих практичних и отличних наших учитеља, да је ово треће издање најсавршеније дело ове врсте у нашој школској књижености.

С тога препоручујемо свима учитељима и општинама, који за своје школе требају оваке књиге, да набаве ово најновије издање.

У Новоме Саду, на Преображење 1889.

Издање штампарије

А. Пајевића у Нов. Саду.

ОГЛАСИ.

Ја Ана Чилаг

са мојом 185 центиметара дугом див-лорелен-косом, добила сам је 14-то месечном употребом помаде, коју сам ја сама пронашла. Ова је помада једина помоћ против опадања косе Она унапређује растење косе и јача власиште Код мушких проузрокује брзо и снажно растење бркова и браде, и у опште даје длачици већ после кратке употребе природну сјајноћу и лепоту, сврх тога чува је до у најдубљу старост од преране оседелости. Цена је једне тегле 2 фор. Разашлилање дневно на све стране света одмах по плаћеном готовом новцу или унатоц (Postnachnahme).

CSILLAG & COMP.

Budapest, Königsgasse
куда треба све наручбине слати.

При наручбини од 6 тегли на више 25% попушта и плаћена поштарина. 13—20